

דנ"פ 4966/19 - ערן אליהו קרני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 4966/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: ערן אליהו קרני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 2362/16 מיום 1.7.2019 אשר ניתן על ידי כבוד השופטים י' עמית, ד' מינץ וע' גרוסקופף

בשם המבקש: עו"ד אלון אייזנברג

החלטה

זוהי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 2362/16 (השופטים י' עמית, ד' מינץ וע' גרוסקופף) מיום 1.7.2019 (להלן: פסק הדין) אשר דחה את ערעורו של המבקש על הרשעתו ברצח משה עוקבי ז"ל (להלן: המנוח).

1. המבקש הורשע ביום 21.12.2015 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא מ'פינקלשטיין, והשופטים ל' ברודיור' אמיר) בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ביום 24.2.2016 נגזר על המבקש עונש של מאסר עולם והוא חויב בתשלום פיצויים לקרוביו של המנוח בסכום כולל של 600,000 ש"ח.

2. המבקש ערער על הכרעת הדין ובמוקד הערעור עמדה הטענה כי לא היה לו כל מניע לרצח. במסגרת

טענותיו ניסה המבקש להצביע על אדם אחר בשם שחר, מכר של המבקש ושל המנוח, כמי שהיה לו מניע לרצוח את המנוח ולהפליל את המבקש במעשה (להלן: שחר). המבקש אף עתר להשלמת חקירה בעניינו של שחר ולביצוע בדיקות נוספות בעניינו ובהן מחקר תקשורת ואיכון הטלפון הנייד שלו במועד הרצח.

3. ביום 1.7.2019 דחה בית המשפט, כאמור, את הערעור. בפסק הדין בחן בית המשפט בהרחבה את מארג הראיות הנסיבתיות שהובילו להרשעת המבקש וקבע כי במקרה דנן קיימות ראיות ברורות שמפלילות את המבקש וקושרות אותו לביצוע הרצח (פסקה 13 לפסק דינו של השופט י' עמית). עוד נקבע כי המבקש לא הצליח להוכיח קיומן של ראיות מזכות. אשר לגרסתו של המבקש לפיה שחר הוא זה שרצח את המנוח והפליל את המבקש במעשה, בית המשפט שלל אפשרות זו וקבע כי לא עלה בידי המבקש לקשור את שחר לביצוע הפשע (שם, בפסקה 37). בדחותו את עתירת המבקש לערוך בדיקות נוספות בעניינו של שחר קבע בית המשפט כי:

"המערער [המבקש דכאן] הלן על כך שהמטרה לא ערכה מחקר תקשורת בעניינו של שחר, לרבות איכון במועד הרצח. בהנחה שהמערער משוכנע בכנות באשמתו של שחר, לא ברור מדוע הוא לא ביקש זאת במסגרת בקשה מתאימה בבית המשפט קמא. אדגיש כי אינני מביע עמדה לגבי ההכרעה בבקשה כזו, אך לכל הפחות מצופה מהמערער לפעול להשגת הראיה בשלב הברור הראייתי ולא לשמור את הטענה לדיון בערעור." (שם, בפסקה 34)

ועוד ציין בית המשפט בהקשר זה כי "הבקשה הצנועה לכאורה, להוסיף ולבצע פעולות חקירה בעניינו של שחר, אינה עולה בקנה אחד עם הכרעת דין מרשיעה שמבוססת על ראיות נחרצות נגד המערער, והבקשה צורמת בעיקר בשים לב לכך שההגנה לא עשתה את המינימום הנדרש, לרבות חקירה נגדית רלוונטית של שחר [...]". (שם, בפסקה 37). עוד דחה בית המשפט בקשה אחרת של המערער להוספת חוות דעת של מומחה מטעמו כראיה בהליך. לבסוף נקבע בפסק הדין – בהסכמת המשיבה – כי יש להפחית את הפיצוי שנפסק לנפגעי העבירה ולהעמידו על הסכום המרבי הקבוע בחוק – 258,000 ש"ח (זאת בהתאם להלכה שנקבעה בסוגיה זו בדנ"פ 5625/16 קארין נ' טווק (13.9.2017)).

4. בבקשה דנן טוען המבקש כי בקביעותיו לעניין בדיקת איכון הטלפון של שחר שינה בית המשפט את ההלכה בדבר גביית ראיה חדשה בערעור. לשיטתו, בהחלטה שלא להכריע בבקשה, חרג בית המשפט מהוראות סעיף 211 לחוקסדרהדיןהפלילי [נוסחמשולב], תשמ"ב-1982ומהפסיקה שפירשה אותו וקבעה כיצד יש לבחון בקשות מסוג זה. לשיטת המבקש, היה על בית המשפט לשקול – לצד השאלה האם ניתן היה להשיג את הראיות במסגרת הדיון בערכאה הקודמת – גם את עקרון סופיות הדיון ובעיקר את טיבן של הראיות הנוספות והסיכוי שהגשתן תביא לשינוי התוצאה של בית המשפט קמא. לדבריו, הראיות שנתבקשו הן בעלות פוטנציאל דרמטי להשפיע על תוצאת ההליך ועל מארג הראיות המצביע לדבריו על אשמתו של שחר. עוד מצוין המבקש כי ככל שיידרש יגיש חומרים נוספים אשר ישלימו לדבריו את התמונה בתיק. כמו כן מוסיף המבקש ומפרט "שגיאות עובדתיות מהותיות" שנפלו לטענתו בפסק הדין.

5. דין הבקשה להידחות. סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי תנאי לקבלת בקשה לדיון נוסף הוא שבפסק הדין מושא הבקשה נפסקה הלכה (ראו למשל דנ"פ 3678/19 אמסלמן' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.6.2019) (להלן: עניין אמסלמן)) וכבר נפסק כי על ההלכה החדשה "לגלות את עצמה על פני פסק הדין ולהיות ברורה ומפורשת" (דנ"פ 7749/17 מדינת ישראל נ' אוחנה, פסקה 7 (6.2.2018)). המקרה דנן לא מקיים איזה מן התנאים הללו. עיון בפסק הדין מעלה כי לא נפסקה בו כל הלכה חדשה בסוגיית גביית ראיה בהליכי

ערעור. הקביעות בפסק הדין שנוגעות לביצוע חקירה נוספת נטועות בנסיבות המקרה וכל שנקבע הוא כי לו היה המבקש משוכנע באשמתו של שחר- טענה שאותה העלה גם בערכאה קמא -לא היה שומר את בקשותיו להשלמת החקירה לשלב הערעור. אין בסיס לטענה כי בכך בית המשפט "שינה בצורה דרמטית את ההלכה בעניין גביית ראיות נוספות בערעור", כלשונו של המבקש והדברים מקבלים משנה תוקף לאור הדיון שערך בית המשפט בבקשתו של המערער להוספת ראיה, במסגרתו יישם את השיקולים השונים שנקבעו בהלכה הפסוקה בעניין זה (פסקאות 39-44 לפסק הדין). יתר טענותיו של המבקש הן טענות ערעוריות מובהקות לגביהן נפסק שוב ושוב כי הן אינן מצדיקות דיון נוסף וכי "דיון נוסף אינו ערעור נוסף" (עניין אמסלם, בפסקה 4).

מטעמים אלו כולם, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ט (8.8.2019).

ה נ ש י א ה
